

med den største Beklagelse, man i interesserede Kredse har været Vidne til, at den højtærede Minister for Sundhedsvæsen synes at have opgivet den paatænkte Udvidelse af Hospitalet ved Aarhus, og det saa meget mere, som der, saa vidt jeg ved, forestaar omfattende Reparationer, der muliggør, at Udvidelse der kunde foregaa for et forholdsvis rimeligt Beløb. Hertil kommer, at det Hospital kun har 624 Sengepladser i Modsætning til 4 andre Hospitaler, der har fra 802 til 875 Pladser. Der vilde ved en saadan Udvidelse af dette Hospital kunne skaffes Plads til ca. 200 Patienter mere.

Hvad Udvidelsen af Familieplejen angaar, synes det, som om den højtærede Minister, hvis man da tør tro Bladenes Udtalelser, særlig har sin Opmærksomhed henvendt paa den. Hvad denne Form for Sindssygepleje angaar, ønsker jeg at udtale, at den jo kun finder Sted i en Udstrækning af nogen Betydning paa Djursland, idet man der har anbragt ca. 200 Patienter i private Hjem, og Patienterne er hovedsagelig fra Hospitalet ved Aarhus. Der er deroppe 2 Plejecentraler, Raamosegaard og Dalstrup, henholdsvis for Kvinder og Mænd, hvorfra Patienterne, naar de findes egnede, anbringes i private Hjem. Patienterne deltager i det i vedkommende Hjem forefaldende Arbejde, saa vidt deres Evner og Kræfter tillader det, medens det til enhver Tid staa Hjemmene frit for pr. omgaaende at afgive Patienterne til Centralerne, hvis Hjemmene ikke magter det. Patienterne staa under den stedlige Læges Tilsyn.

Jeg tvivler nu stærkt om, at det Tilsyn er tilstrækkeligt; jeg mener, der ved Siden af bør være et Tilsyn af mere almindelig Art, for hvilket disse Hjem til enhver Tid maa staa aabne, saaledes at man derved kan sikre sig mod ethvert Misbrug af Patienterne og mod, at deres Arbejdskraft anvendes paa en Maade, der gaar de stedlige Arbejders berettigede Interesser for nær. Erfaringen viser, at man jo ikke altid har været heldig i Valget af Plejehjem og i den Maade, hvorpaa Patienternes Arbejde er benyttet, og jeg ønsker stærkt at understrege, at hvis denne Form for Sygepleje skal faa den Betydning og det Omfang, som mange ønsker, maa den kunne omfattes med Interesse og Forstaaelse af alle Befolkningslag paa vedkommende Egn. Gør den ikke det, er den paa Forhaand næsten forudbestemt til i nogen Grad at mislykkes.

Jeg ønsker imidlertid at sige, at det

vilde være meget fejlagtigt at tro, at en Udvidelse af Familieplejen vilde kunne afhjælpe Pladsmangelen paa Hospitalerne i nævneværdig Grad; det er i særlig Grad de friske Tilfælde, om man saa maa sige, man mangler Plads til; med andre Ord, man mangler Plads paa Modtagelsesafdelingerne og Vagtafdelingerne. Derfor tror jeg ikke, man kommer udenom Kravet om et nyt Sindssygehospital; selv om den Udvidelse af Hospitalet ved Aarhus bliver foretaget, og selv om Familieplejen bliver udvidet, tror jeg alligevel, at Kravet om et nyt Hospital vil blive ved at lyde, indtil det bliver opfyldt, fordi dets Opfyldelse er en Nødvendighed.

Det har vakt ikke ringe Forundring omkring i Landet i interesserede Kredse, at den højtærede Sundhedsminister i en Enquête i „Nationaltidende“ for 23. August i Aar kalder Opførelsen af et nyt Hospital for meningsløs og unødvendig, saa meget mere som samtlige Sindssygelægers Udtalelser gaar i afgjort modsat Retning, og saa meget mere som man i vore Nabolande er inde paa at bygge nye Sindssygehospitaler; jeg skal saaledes henvise til, at man for nylig har indviet et ganske nyt Sindssygehospital i Helsingborg med Plads til 1 200 Patienter.

Jeg ønsker paa Grund af disse mange Bladartikler og den omfattende Diskussion i Bladene om dette for saa mange danske Hjem uhyre vigtige Spørgsmaal at bede den højtærede Sundhedsminister om her i Tinget at oplyse, hvordan disse Forhold virkelig ligger, og hvad Mening virkelig er. Der gaar omkring i mange Hjem sindssyge Mennesker, som er en Plage ikke alene for sig selv, men ogsaa for de Mennesker, de nu en Gang er henvist til at leve iblandt, og som inderlig venter paa den Dag, da Hospitalets Port maa blive lukket op for at modtage dem og befri Hjemmene for det Kors, de er. De Hjem er uhyre interesserede i at faa at vide, hvad de tør vente sig i saa Henseende, om de fremdeles forgæves maa vente paa det nye Hospital, som det nu allerede længe har været paatænkt at bygge.

Holstein: Først vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger om en Sag, der ganske vist er ringe i Sammenligning med de store Problemer, Rigsdagen i denne Samling kommer til at staa overfor, men som i de sidste Dage har spillet en ikke ringe Rolle i Samtaler og Overvejelser her i Salen; jeg sigter her til Spørgsmaalet om Ministrenes Bierhverv.